

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

Ετήσιον Δραχμ. 3.
 Εξάμησιον Δραχμ. 2.
 Τριμήσιον Δραχμ. 1.
 Εξοφλητικόν εἰς χροστὸν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
 17- Ὁδὸς Σολωμοῦ-17
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
 λεπτὰ 15.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15 Ἰουλίου 1903.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ

ΑΝΙΔΕΟΣ

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἐρημώθηκε τὸ ἐξοχικὸ μακρο-
 σμένον πανδοχεῖο ἀπὸ νυκτερινῶν θαυμάτων ἐβή-
 σαν ἕνας ἄνθρωπος κουρασμένος σκουπισμένος, σο-
 βαρὸς καὶ μὲ κῆλαια μελαγχολικὴ ἀπόρασι ζω-
 γραφισμένη στὸ πρόσωπό του· ἐλάθησε στὸ
 πειρὸ μακρινὸ καὶ ἀπόρρυτον τραπέζι αὐτὸ βρι-
 σκότανε κατὰ τὸ δάσος· ἐδιέταξε λίγη κρασί,
 ἔχωσε τὸ πλατύφυρον καπέλλο του βυθιστὸν στὸ
 κεφάλι, ἀκούμπησε τὸ χεῖρ του στὴ διπλανὴ
 καθέδρα καὶ ἄρχισε νὰ πίνει μὲ ἀπληστία καὶ
 μὲ χαρὰ παρὰ τὸν πόθον τῆ φυσιογνωμίας του, αὐτὸ
 ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπον ἀπεγοητευμένον καὶ ξένον
 σὲ κάθε χαρὰ.

Τὸ κρασί ἐτελείωσε καὶ διέταξε ἄλλη μιὰ
 φερά· ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος τότε ἤρθε κοντὰ
 στὸ τραπέζι του, τὸν ἐχαιρέτησε καὶ κάθισε δί-
 πλα του.

— Κάτι θυμώθηκες καὶ τὸ χωριὸ μας τοῦπε
 μῦθις κάθισε.

— Ἔχεις δίκην τοῦ ἀπεκρίθη μὲ στενοχω-
 ρία, ἔγεις δίκην δὲν ἔρχεται συχνά, ἀλλὰ ἔξέ-
 ρεις κοῦλένε...

— Τεῖνε πάλι;

— Πάλι λέει; καὶ πότε ἤμουνα εὐτυχισμέ-
 νος καὶ πότε μπόρεσα νὰ χαρῶ καὶ ἴω μιανῆς
 στιγμῆς διασκεῖσαι καὶ ἡσυχία γιὰ νὰ μὲ ρω-
 τᾶς· ἂν ἔλειπε καὶ τοῦτο τὸ κρασί πόσες φορές
 δὲ θύγα πετόξη τὰ μυᾶλά μου· καὶ ἐσιώπησε
 μένα βροῦ στεναγμὸν πῶδεῖνε σὺν μαζί μου-
 τὸν νῆθγαινε καὶ μιὰ ψυχὴ ἀγανακτηθεμένη μιὰ
 ψυχὴ αὐτὸν βυθίσθηκε τὴν καταφρόνια τοῦ κόσμου
 καὶ τῆς Τυχῆς.

Ἐγύρισε ὑστερὰ πρὸς τὸ τραπέζι καὶ διέταξε
 γιὰ τρίτη φερά, κρασί ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ φί-
 λο του, σὺν νῆτανε μόνος.

— Μὰ ἐπὶ τέλος τοῦπε, ὁ φίλος σου, τί ἔχεις
 σὺ ἀπόψε· ἄλλοτε ὅταν βρόσεν ἦσαν ἄλλος,
 μούλεγες γιὰ τὰς ὑποθέσεις σου μούλεγες γιὰ
 τόσα καὶ τόσα πράγματα γιὰ τὰ παλιὰ σου
 ταξείδια γιὰ τῆς ἐρωμένες σου, γιὰ τῆς ἰδέας

πού συνέλαβες, μ' αλήθεια τώρα δὲν γράφεις πειά;

— Νά σὺ πῶ Ποθο μου ἀρ' οὐ μὲ βιάζεις, ἄκου. Αὐτὲς τῆς τελευταίης μέρες ἀπογοητεύτηκα ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ ψεύτικου κόσμου πού ζοῦμε γιατί βλέπω κι' ἓνα παντοτεινὸ κίνδυνον νὰ μὲ κυνηγήσῃ καὶ νὰ μὲ ζώσῃ μιὰ φοβερὴ μαυρίλα καταφρόνια καὶ δυστυχία. Ζῶ σὰν ἄψυχο, σὰν μηχανὴ, σὰν κἄτι πού αὐτὴ ἢ μαύρη Μείρα τὸ πρόσταζε νὰ πλανιέται καὶ νὰ τρώῃ μόνον, χωρὶς νάχω θέλησιν ἑγὼ· γιατί μιὰ στιγμή ὅμως χθὲς τὸ βράδυ ἐφάνηκα ἄ ὠριερός ἀπ' αὐτὴ τὴ μαύρη Κυβερνητριά, ἐπῆγα στὸ δωμάτιό μου κι' ἤρθα ἀντιμέτωπος μὲ αὐτὴ ἔλαβα ὅλο τὸ ἐγὼ μου καὶ τῆς εἶπα «ἐγὼ καιγιῖδι δικό σου δὲν γίνουμαι, ὄχι» κι' ἐπῆρα τὸ περιστερὸ καὶ τακούμπησα στὸ λαιμό μου· σὰν αἰσθάνθηκα ὅμως τὸ κρυερὸ ἐκείνο πρᾶμα νὰ γέγῃ τὸ σῶμα μου τὸ πέταξα μακριὰ κι' εἶπα «ὄχι ἔτσι κάνεις; ὅτι θέλεις; ἐσύ ὄχι, θὰ διασκεδάσω, θὰ χαρῶ θὰ κάνω τόσα πράγματα πού κανεὶς δὲν ἔκαμε στὴ ζωὴ του καὶ ὕστερα, πεθαίνω· θὰ πεθάνω ὅμως ὅταν θέλω ἐγὼ...» κι' ἐξεκίνησα γιὰ νάρθω εἰς νὰ βάλω μπροστά τὴν ἀποφασί μου.

Ὁ Ποθος νόμισε πῶς εἶχε κοντά του κανένα τρελλό· τὸν κούταξε καλὰ καὶ ὕστερα ἔκαμε καὶ τὴ τελευταία ἀπόφασιν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἐρωτῶντας.

— Καὶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς ὅλα αὐτὰ.
— Νά Ποθος μου, εἴμηθα τόσο καιρὸ φίλοι καὶ δὲ σὺ ἐξηγήθηκα ἀκόμη πῶς τὸ πολὺ κραεὶ σὲ μένα φέρνει μιὰν ἄλλη κατάστασιν ἓνα ἀλλοιότιον πρᾶγμα ἀπὸ μεθῦσι· ὅταν πιῶ πολὺ δὲν μεθῶ ἀλλὰ βρισκομαι σέναν ἄλλο κόσμῳ πραγματικῷ ὅμως· γιὰ μένα, ἓνα κόσμῳ πού τον βλέπω ζωντανὸ πού κι' ἐγὼ μέσα σαυτὸν δουλεύω, πολεμῶ, δεξιάζομαι, διασκεδάζω. Ἐγὼ πολλές φορὲς εἴμουνα σένα τέτοιον μεθῦσι, γιὰ νὰ τὸ πούμε ἔτσι, τιμημένως ἰππότης μὲ δόξα μὲ πλοῦτη. Ἐγὼ ἄλλες φορὲς ὠδηγούσα σὰν στρατηγὸς σὲ ἄγριο πόλεμο δαφνοστεφανωμένα παλικάρια· στὴ τελευταία φορὰ σὰν νὰ μεθῦγινε τὸ μεθῦσι τὴ σημερινή μ. υ καταστάσιν, βρισκόμουνα στὸ πλάσι τῆς μέτῃ σ' ἄγρια τρικυμία καὶ σένα σανίδι ἐπάνω παλαίνοντας ἐσώθηκα σ' ἄγνωστα μέρη πού πάλι ἐκείνη ἢ μαύρη μείρα

μεθῦσις· ἀλλὰ γιατί τάχα δὲν ἦναι κι' αὐτὸς κόσμος ἐσ' οὐ γιὰ μένα εἰς ἓνα πραγματικὸν ἀρῶν σαυτὸν συντοχάειν κἄποτε νὰ βγαίνω κι' ἐγὼ νικητὴς καὶ νὰ κερδίω; ἢ ἀλήθεια εἶσι ἴμως πῶς ὕστερα σὰν βρεθῶ στὸν κόσμῳ αὐτὸ τὸν πραγματικὸ γιὰ ὅλους καταβάλλομαι κι' αἰσθάνομαι πῶς αὐτὰ τὰ ὄρατα καὶ τ' ἄσχημα ὄνειρατα μου φέρουν τὴ ζωὴ ἀλλὰ ἐπὶ τέλος· ἔτσι ἀποφάσισα νὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου. Κι' ἀπόψε Ποθος μου ἓνα τέτοιον μεθῦσι θὰ κάνω καὶ θὰ εἶς ἂν μπερέσῃς νὰ ἀντικηφθῇς καὶ σὺ τὸ κόσμῳ πού θὰ βρισκομαι, μιὰ παράστασι τοῦ εἶν θὰ σκεῖνε κανένα θεάτρο· νὰ τὸ μεθῦσι ἀρχίζῃ, σὲ λίγος θὰ βρισκομαι σ' ἄλλο κόσμῳ μᾶλλον πρῶσωπα μ' ἄλλη ἔρασι.

— Παιδί φέρε λίγος κραεὶ ἀκόμη.
Ὁ φίλος του ἄκουσε μὲ σιωπὴ περιμένοντας κι' αὐτὸς νὰ εἶν τὸ παράδοξον μεθῦσι. Σὲ λίγος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἐσηκώθη, τὸ μεθῦσι ἄρχισε καὶ μὲ μιὰς βρέθηκε σ' ἓνα τέτοιον κόσμῳ...

Ἐκεῖ κάτω στὴ ἡσυχία τοῦ δάσους ἀπὸ κἄτω στὰ δένδρα ἀγαπνεύει μιὰ νεράϊδα ὀλόξανθη στ' ἄσπρα ντυμένη νὰ κοιμάται· πλησιάζει καὶ ὅσο πλησιάζει τόσο σιγώτερον περπατῇ μήπως καὶ τὴν ξυπνήσῃ, μήπως καὶ τῆς ταραξῇ τὰ ὄρατα τῆς ὄνειρα πού στὸν ἡσυχὸ ὕπνον τῆς βλέπει, εἶνε νεράϊδα σωστὴ γιατί κοιμάται σὰν νὰ βρισκεται στὴ κατοικία τῆς ἀνίδεα καὶ ἄφρονα ἀπὸ κάθε τι.

Ἐκείνος ὅμως τώρα βρισκεται ἐπάνω ἀπ' τὸ νεράϊδι τῆς καὶ τὴ θαυμάζει καὶ σιέπτεται καὶ ὄνειροπολεῖ τί θὰ τῆς πῇ σὰν ξυπνήσῃ σὰν ἀνοιξῇ τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν ἀντικρύσῃ· καὶ στέκεται μὲ μιὰ ἱερὴ κι' ἀπόκριση χαρὰ στὸ πλάϊ τῆς, γιατί τὴν ἀγαπᾷ, γιατί αὐτὴ εἶνε ἐκείνη πού ἀγάπησε καὶ σέναν ἄλλο κόσμῳ καὶ κλεῖ τόσο πάθος· καὶ τόση ἀνηπομονησία μέσα του πού ἔθελα σκόβει καὶ τὴ φιλεῖ. Ἐκείνη ἐξυπνήσεν ἀνοιξῇ τὰ μάτια τῆς καὶ ἀνέπιστα βλέπει ἓναν ἄνδρα μπροστά τῆς, ἄφρονα ὅμως μὲ ὄση δύναμι μπερούσε νὰ χαρίσῃ ἢ φύτ σένα τέτοιον πλάσμα προωρισμένον νὰ τέρπῃ αἰ ἄνε τὸ ἰδανικὸ καθενὸς πού ξέρεν ν' ἀνεβάξῃ ψυχὰ τὴ φαντασίαν του, τὸν ἀπαθεῖ μὲ φωνὴς σὰν νὰ καλοῦσε βεβήθια. Ἐκείνος ἐξαλλος ἀπὸ θυμὸ καὶ νομίζοντας πῶς ἢ ἀγαπητὴ του τὸν πρόδιδε καὶ

ἀγαποῦσε ἄλλοτε ἐβγαλε ἀπὸ τὴ μέση του τὸ φωνικὸ μαχαίρι ἦτανε πιστό, στὸν ἔρωτά του καὶ ἔτσι τὴν ἤθελε κι' αὐτὴ· βλέποντας τώρα ὅμως πῶς εἶχε μπροστά του μιὰ προδῶτα ἐχθρὸν ἐπάω τῆς μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τὴ χτύπησε μὲ τὴ καρδιά· ἐτραβιχτήκε ὕστερ' ἄλλο πῶς μὲ τὸ σιμῶστοχο μαχαίρι στὰ χέρια καὶ κούτῳζοντας τὸ θῦμα του εἶδε ὁ δυστυχισμένος πῶς κείνη πού σκότωσε δὲν ἦτονε ἢ ἰδιότης του ὀρόπη ἀλλὰ μιὰ ἄλλη πού ὄνειρεύτηκε μιὰ ἄλλη, ἐρωμένη μιανὸ κόσμῳ πού μέσα σαυτὸν βροῖει σ' ἐκείνη τὸ ὑποσκότανε νὰ τὸν δεξιάσῃ, ἢ ἴδῃ· μιὰ φοβερὴ τρικυμία αἰσθάνθηκε μέσα του· τὸ σῶμα του ἐφάνηκε πῶς ἔγεινε θάλασσα μανιωμένη μ' ἄγρια κύματα πού σπάζαν στὸ κεφάλι του· τὴ στιγμή ἐκείνη μιὰ μακρονὴ βρῆ ἀκούστηκε σὰν νὰ ἤχλογοῦσε ἀκόμη ἢ φωνὴ τῆς νεράϊδας πού καλοῦσε βεβήθια καὶ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος προβάλλαν ὄμιες νεράϊδες σὰν νάταν ἀδελφεὲς τῆς. Ἐκείνος τὸ μαχαίρι στὰ χέρια ἀκόμη κρατῶντας καὶ μεθυσμένος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ φοβερὸ καὶ ἄγνωστο φόνον ἔτρεξε μ' ἀπειπισιὰ σὲ κείνες· γιὰ νὰ τῆς πιάσῃ καὶ μὲ κλάμματα μὲ παρακάλια τῆς παρακάλεσῃ νὰ τὸν συγχωρήσουν· ἐκείνες φοβισμένες στὴ ὄψιν τοῦ σαστισμένου φονιά γρηγόρτερος ἔφευγαν ὅλες μαζί σὰν κάτασπρο κύμα πού ἢ θάλασσα τὸ φέρνει νὰ τὸ κρύψῃ σὲ καμμιὰ ἀπόκρηφν σπηλιά τῆς ἀκτῆς. Ἐκείνος πάντα ἀπὸ πίσω κυνηγούσε νὰ συλλάβῃ τῆς Ἰδέες πού ἔτρεχαν μ' αἰθέρ κ γρηγόρητα στὰ ποιητικὰ τους λημέρια...

Κι' ὁ Ποθος ἐβόλεπε τὸ φίλον του ἀπαίσιον νὰ τρέχῃ μανιωμένος καὶ νὰ γάνεται μέσα στὴ σιλοτεινὰ του δάσους καὶ σιγὰ σιγὰ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ κατάλαβε γιατί ὁ φίλος του δὲν ἐγγισσε πειά.

Πέτρος Ἐρημίτης.

ΛΓΡΙΟΔΟΥΛΟΥΔΑ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ἐκρούνα, τῆς ζήτησα θεομάστρα νὰ μοῦ δώσῃ

τάφοραπλασμένα στίθια τῆς ἂν θέλῃ νὰ μοῦ σώσῃ.

Ἐπεινάγα, τῆς ζήτησα λίγη καρδιά νὰ πάρω εἰπ' τὴ μεγάλη τῆς καρδιᾶ γιὰ νὰ μὴ ἔδω τὸν χάρο

Ἐδεῖξάγα, τῆς ζήτησα φιλή νὰ μοῦ χάρισῃ τὸ φλογισμένο στόμα μου λιγάκι νὰ δροσίσῃ.

Κ' ἐκείνη ἢ παμπόνηρη μοῦ βάζει μέσ' τὸ χέρι ἑὺδ' κάρβουνα, λίγο ψομί καὶ... λίγο κρουνέρι!

Πέτρος. Γιάγκος Ζάννος.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΛΑΥΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΓΛΑΥΚΗ

Ὁργιάζει τὸ γλαυκὸν ἐπ' αὐτῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀμιλλωμένων πρὸς τὴν τῆς περιβολῆς γλαυκότητα καὶ ὡς νέον τινα εὐρανὸν ἀνοιγόμενον ἐνώπιόν μου τὴν θεωρῶ ὅταν τὴν ἀτενίζω, ἀναισθητῶς δὲ πῶς ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλη μου ἓνα χαρακτηρισμὸν τοῦ γλαυκοῦ τῆς τὴν πλημύραν μιὰ λέξις, δι' ἧς ἀντικαθιστῶν εἰς τὸ μέλλον τὸ ὄνομα τῆς, τὸ δι' ἐμὲ προσφιλὲς ἄλλως τε, Γ λ α ὐ κ η ν πλέον θὰ τὴν καλῶ. Γλαυκώπιδες τῶν Ἀθηνῶν κόραι, τῆς ἀρχαίας τοῦ Ἀστεως προστάτιδος καλλιζῶναι ἀπόγονοι κρύψατε πλέον τὸ πρόσωπον τὴν καλλομένην μὴ ἐπιδεικνύουσαι. Ἀτενίσατε ἐκεῖ ὅθεν ἢ ἡγεμονίς θὰ ἐλεγέ τις τοῦ γλαυκοῦ ἐπιφαινέται, ὑπ' αὐτῆς τῆς Παλλάδος γεννηθεῖσα, ταύτης δὲ ἅπαντα παραλαβεῖσα τὰ χάρισματα καὶ ἀναγνωρίζουσαι τὴν

ἐφ' ὁμίον ὑπεροχὴν τῆς ψάλλετε ἄσμα κενόν,
τῆς γλαυκῆς Γλαυκῆς τοῦ βροστῆρος δι' ἀν-
θίων ἐπιστρέφουσαί.

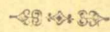
Καὶ ὅταν ὁ Ζέφυρος πνέει, ὡς φέρῃ πρὸς αὐ-
τὴν τὰς ἰευστάτας τῶν μελωδιῶν, οὔτινας εἶθε
νὰ μὴ ᾄσῃ ποτὲ μεμιγμένοι δι' οὐρανῶν
φενῶν, δι' ὧν τανῶν περιβάλλουσι τὸν φθόνον
καὶ τὴν κακισουλίαν καὶ ἐν εἰς τρελλόπτερος
ἀλλ' ἄθῶα χρυσαλλῆς ἡδύνατο νὰ ἐμπέσῃ τὰ
περικαλλῆ πτερά τῆς, τὰς γλαυκᾶς χοιρῆτας
αὐτῆς καὶ τὴν γλαυκὴν ψυχὴν τῆς περικαίρουσα.

Γλαῦκος.

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΑΒΥΣΣΟΥΣ»

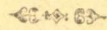
Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

— Ποιὸς εἶδε τὸ τραγοῦδι μου
Γοργὰ νὰ φτερουγῆ
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας μου
Νὰ τὸ ἀκολουθῆ ;
— Γὼ τόειδα ποῦ περήφανα
"Ἐσχίζε τὴν ἀέρα
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας σου,
Σὰν ἴσκιο παραπέρα.
Γὼ τόειδα ποῦ ἐπέρασε
Πάνω μου σὰν χᾶδι
Καὶ μᾶψις ἀπαλὸ φίλδι
Γιὰ ἰσπερνὸ σημάδι.
Εἶπε τὸ νριαντάφυλλο
Κι' ἔπεσε, καὶ μαράνθη...
— "Ἐταί εἶν' ὁ Κόσμος... πόσους τρῶν
"Ἡ πίκρες καὶ τὰ πάθη! —

— Ποιὸς εἶδε τὸ τραγοῦδι μου
Γοργὰ νὰ φτερουγῆ
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας μου
Νὰ τὸ ἀκολουθῆ !
— Ἐγὼ εἶδα τὸ τραγοῦδι σου
Ποῦ πέρασε σιγὰ μου

Καὶ οἴγνησαν ἀπ' τὸν καρμὸ
Τὰ φύλλα, τὰ κλαυριά μου
Κι' ἐρχόταν ἓνα γῆρω μου
Σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι
Μὲς στῆ κλειστὰ παρῶθισα
Κάποια σκιὰ φευγάτη.
Εἶτα' ὁ κισσὸς ποῦ δίπλωνε
Τὴν καιρὸ κλεισμένο
"Ω ! ἓνα ἐρημῶσπιτο
Μὲς στὰ δεντριά κρυμμένο.

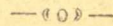
— Ποιὸς εἶδε τὸ τραγοῦδι μου
Γοργὰ νὰ φτερουγῆ
Καὶ τὸ σκοπὸ τῆς λύρας μου
Νὰ τὸ ἀκολουθῆ ;
— Ἐδῶ εἶναι τὸ τραγοῦδι σου
Τὸ θάνατό σου ἦσμα
Μὲς στὰ κλαυριά μου φῶλνασε
Θρηνῶντας κάποιο πλᾶσμα
Ποῦ ἔχουσε ἀπὸ καιρὸ
Στὴ ρίζα μου θαμμένο
Κάποιο κορμὶ παρθενικὸ
Νεραῖο γεννημένο.
Εἶπε βαθεῖα καὶ στέναξε
Τὸ ἔργο κυπαρίσσι
Κι' ἄκουσα τὸ βαρὸν σκοπὸ
Τοῦ τραγουδιοῦ νάρχιση.

1903.

Μῦθος Παπασπύρου.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τότε ἀτραφεῖσα πρὸς τὴν πλησιεστέρην ἐκ
τῶν οὗς ἐκείνων παρθένων τῆς λέγω
— "Ω ! πόσον ἀπὸ τοῦ πόθου διακαίμαι νὰ
μύθω, ἀγαπητῆ μου κόρη, διὰτὶ ἦσαι μόνη καὶ
σιωπηλὴ καὶ διὰτὶ δὲν συνενεῖσθαι μετὰ τῆς ἄλ-

λῆς κίρης τῆς καθήμενης ἔπισθεν σου εἰς τὴν
ἄλλην γωνίαν τοῦ θρόνου σου ; διὰτὶ ἦσθε τόσοι
κατηρεῖς ἀμρότεροι καὶ ἀπευμετακρυμέναι ; καὶ
διὰτὶ ἡ δυσμερὸς ἐκείνη γυνὴ ἔχει τόσοις θερά-
ποντας καὶ οἷς στερεῖσθε περιποιήσῃ ;
Τότε αὐτὴ τοῦς γλυκητάτους ὄφθαλμοῦς
ὕψιψα πρὸς ἐμὲ καὶ δεικνύουσα μου τὴν γυναῖκα
ἐκείνην μετὰ πόνου μὲ λέγει :

— "Αχ ! πρὸ μακρῶν χρόνων μὰς ἔχει χωρίτη
αὐτὴ, σχεδὸν ἐκ γενετῆς, μεῦ ἀσφῆρεσέ τὴν ἀ-

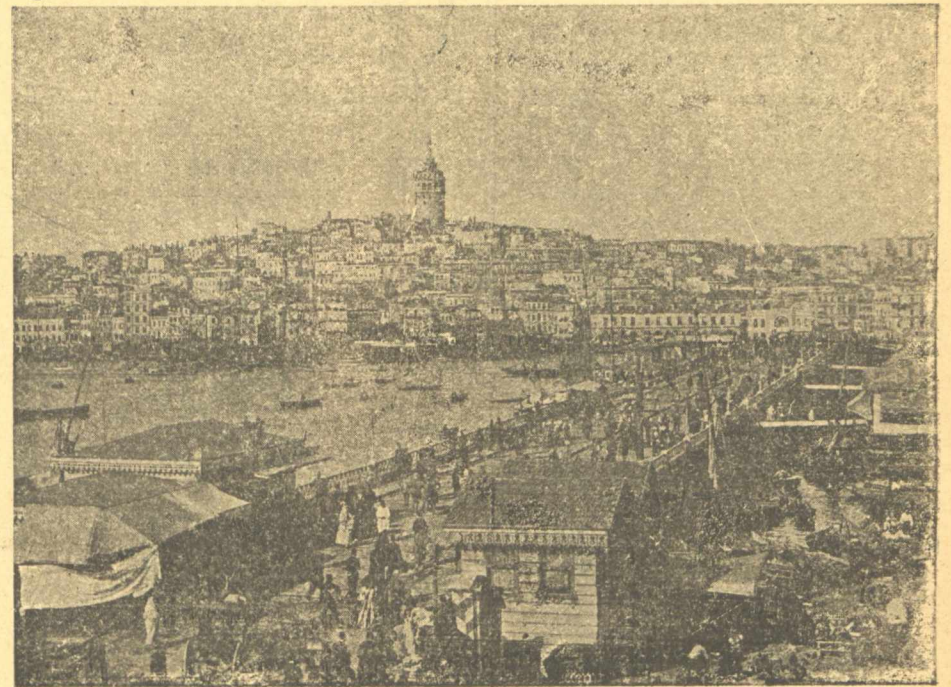
μου περιφρονεῖται ! καὶ βρυθθυμωμένη ἐκπύε καὶ
πάλιν τὴν κεφαλὴν δακρύουσα !

— Ἄλλα πρὸς Θεοῦ τότε τῆς λέγω πῶς σύν-
δεσμος δύναται ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ τῶν ἀγ-
γελικῶν πλασμάτων καὶ τοῦ δαίμονος αὐτοῦ τῆς
κολάσεως ;

— "Ω ! ἡ ἀθλία ! καὶ πάλιν μετὰ στεναγμοῦ
ἀπῆντησεν αὐτὴ ἔχει ἐξουσίαν νὰ μὰς τυραννῆ

ἐφ' ἔρου ζωῆς μας, εἰς τοῦτο κατεδικάσθημεν !
καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα κροῦνὸς δάκρυων ἐπιπτεν

ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤ/ΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Γέφυρα Γαλατᾶ.

δελφῶν μου τὴν ἰσπίαν τόσο ἀγαπῶ, ἀλλὰ δυ-
στοχῶς, σπανίως καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας
μὲ ἀφίει νὰ τὴν βλέπω, ἰδὲ πῶς ἀθήηται ἀ-
νάμυσόν μας διὰ νὰ μὰς ἔχει χωρισμένους, ἔχει
ὡς φαίνεται τὴν δύναμιν τοῦ σαγηνεύειν, καὶ
ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκαταλείρηθη βλοτελῶς ἡ δυσμει-
ρὸς ἀδελφῆ μου ἀπὸ τὸν κόσμον ὄλο προσπαθῶ
νὰ τὴν ἀναδείξω, καὶ νὰ καταποντίσω τὴν ἔ-
χιδαν αὐτὴν διὰ τῆς ἐργασίας μου ἀλλὰ εἰς
μάτην κωπιέζω, ἐγὼ χλευάζομαι ἢ εἰ ἀδελφῆ

τῶν ὄρκιων ὄφθαλμῶν τῆς.
— Μὰ πῶς σὰς καταδίκασεν ἄγγελος τοῦ οὐ-
ρανοῦ ;
— Οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, μεῦ ἀπῆντησε.
Ναὶ ἡμεῖς εἴμεθα αἱ περιφρονημέναί αἱ κα-
ταδικασμέναί ἐκείναι Ἄρεταί ! ἐν ἐμοὶ ἰδὲ τὴν
Ἐθεργεσίαν εἰς δὲ τὴν ἀρχεῖαν ἐκείνην κυρία,
τὴν Βασιλεύουσαν Ἀχαριστίαν !
Καὶ χωρὶς νὰ προσθίσω λέξιν ὑπεχώρησα με
κεκλιμένην κεφαλὴν, ἐνῶ τὸ μέτωπόν μου καὶ

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΞΕΙΣ

GUSTAVE-ADOLPHE BECQUER

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

«Malheur à qui se fie Aux promesses de... hommes.»

I.

ΚΛΑΙΕΝ ἡ δυστυχὴς Μαργαρίτα τὸ πρόσωπον ἔχουσα ἐντὸς τῶν χειρῶν. ἔκλαιε σιγῆν ἠδὲ τὰ δάκρυα ρέοντα κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της διέρευγον διὰ μέσου τῶν χειρῶν της καὶ ἐπιπτον εἰς τὴν γῆν πρὸς ἢ τὸ πρόσωπόν της εἶχε κεκλιμένον.

Πληκτεῖν της ἐκάθητο ὁ Πέτρος, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὕψανε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτήν. Ἄδ' ἀνὰ τοὺς καταβίβη- τήν πάραυτα. Ἀμρότεροι ἐσιώπων καὶ το πᾶν πῆριξ εἰσιγῆ, σιθόμενον τὴν λύπην των. Οἱ θύρ- ροι τοῦ ἀγροῦ ἐσθονον· ὁ ἄνεμος τῆς ἐσπέρας ἐ- κειμαίτο ἠέως, καὶ τὰ ὑψικόρυφα δένδρα τοῦ δάσους περιετυλίσσοντο τὴν ἐνδυμασίαν τῆς σιαεῖ.

Διέρρευσαν στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς ἐξελη- θησαν τὸ τελευταῖον τοῦ φωτὸς ἴχνη θλίψη εἰς τὸν ἱρίζοντα ἀρνεῖν ὁ δὼν ἤλιος, διὰ τὸ δια- γραφεῖ ἀερίστως ἐν τῷ ἰώδει οὐρανῷ ὁ εἰσικος τῆς σελήνης καὶ ἀργά ὁ εἰς κατοπιν τοῦ ἄλ- λου τὸ λάρψωσιν εἰς μεγαλείτεροι ἀστέρες.

Ὁ Πέτρος τέλος ἔλυσε τὴν ἀνικρὸν σιγὴν καὶ ἐραξέε ὁ ὑψικόρου καὶ διακεκομμένης φω- νῆς, καθὼς ἐὰν ὠρῖται πρὸς ἑαυτὸν :

«Ἦνε ἀδύνατον... ἀδύνατον...» Κατόπιν πληκταῖζων τὴν ἀπαρηγόρητον κό- ρην ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν της καὶ ἐξη- κολουήθησε διὰ τόνου γλυκυτέρου καὶ περιπα- θεῖς :

— Μαργαρίτα ! τὸ πᾶν δι' ἐσὲ εἶνε ἔρωσ, ἐν τῷ κόσμῳ δὲν βλέπεις τί ἄλλο εἰρῆ τὸν ἔ- ρωτα... ἐν τούτοις ὑπάρχει τι εἰς ἴσου σεβαστὸν πρὸς τὴν ἀγάπην μας καὶ τούτο εἶνε τὸ καθῆ- κεν. Ὁ κύριός μας, ὁ κύριος τῆς Γουμάρης αὔ-

τὴν καρδίαν ἠσθονόμεν ὅτι περιέσφιγγε αὐτὴν τὰ χεῖρ. ἥτις μὲ ἀρνεῖται ἀφαιρῶν καὶ ἀπολειθώ- μένην.

— Μιποὺ θύλας ν' ἀναχωρήσωμεν; μὲ λέ- γει τότε ἡ συντροφία μου μειώσασα.

— Ἄλλα πρὶν τούτου ἐξήγησόν μου πού εὐ- ρισκομένη, εἶλαι ἐξω φρενῶν !

— Πῶς φιλότατη δὲν ἠνώθησε εἰσέτι ὅτι εἰ- μεθα εἰ τὸς τοῦ μεγάρου ἐνθα συναναστρέφονται αἱ ἄρσται μετὰ τῶν Κακιδῶν, αἵτινες διὰ κα- ταθροῖν ἀλύτως συνδέονται ;

— Ὡ τότε ἄς μείνωμεν· θέλω τὰ πάντα νὰ ἴδω.

Ἐβαδίσασα.

Ἄλλ' εἰς πᾶν βῆμα, εἰς κάθε στροφὴν καὶ νεία ἐκπληξί; μὲ περιέμενε ὅτε ὁ ἐρθίσασα εἰς τὴν θλιωτὴν στείαν ἐκ τῶν πανυψηλῶν θό- λων τῆς ὑπείας ἀπήστραπτον ἀμέρηται φρενα- βόλοι ἀστέρες, εἰς τὴν ἀρωματισμένην ἐκείνην ἀτυσοφαιραν ἐκ θυμιαμάτων καὶ μύρων ἀγνώ- στων μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ, καὶ μεγαλοπρεπῆς θρονίος ὅστις ἐρωτιζέτο ὑπὸ χιλιῶν λαμπράδων, τότε ἐθαμβώθη...

— Τῶν ὁ βωμῶς τῆς Ἀληθείας, μὲ εἶπεν τότε ψυθιρίσασα ἡ φίλη μου.

Ἄκουσασα τὰς λέξεις τούτας ἐσκίσησε ἐκ χαρῆς. Θὰ ἤξουμην τέλος νὰ ἴδω μὲ τοὺς ἰδί- ούς μου ὀφθαλμοὺς τὴν τόπον ὑπὸ τῶν ἀνθρώ- πων μισουμένην θεάν !

(Ἐπειτα συνέχισα.)

A. K...

ΤΟ ΓΙΑΛΙΝΟ ΠΑΛΑΤΙ

(Στὸ ἀγαπητό μου Σταύρο Σαλλουστρα)

Ἐχτ ζα ἓνα μαγικὸ ἀπὸ γυαλὶ παλάτι νὰ βάλω τὰ ὄνειρά μου

Ὅσα ὄνειρευόμουν—ὦ ἀφταστα πλάτη— πῶς κράταγα σιγὰ μου

Μ' ἀκόμη δὲν ἐτέλειωσε—ὦ κατάρα— καὶ ἐσοφισάστῃ χάμω

Δὲν τὸ κατάλαβ' ὁ ἄμοιρος ἀπ' τὴ λαχάρα πῶς τῶχτιζα στὴν ἄμμο !...

Σύρος. Λάμπρος Ὠρίωνας.

ριον τὴν πρῶταν ἀρνεῖν τὸν πύργον ἔνα ἑνωθῆ μετὰ τοῦ Δὲν Φερδινάνδου, ὅστις ἐλπίζομαι ν' ἀρχειρήσῃ τὴν Σεβίλλην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀ- πίπτων καὶ πρέπει νὰ φύγω... νὰ φύγω μετὰ τοῦ κόμητος... Τὸ γνωρίζεις. Μαργαρίτα, ἐγὼ ὄρρακός, ἀνευ ὀνόματος καὶ εἰσογῆς εἰς τὸ ὄ- σείλω τὴν ὑπαρίην μου. Ἄρσὺ τὸν ὑπαρέτησα ἐνότῳ δὴρκει ἡ γλυκεία εἰρήνη. ἐκκεμήθη ὑπο- τὴν στέγην του. ἔθευμάθη εἰς τὴν ἐστίαν του ἔσπργον τὸν ἄρτον τῆς τραπέζης του. Δύναμαι τῶρα νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ; ὦ ὄχι· εἰσὶ ἐκ- τούτο γίνῃ, τί θὰ εἶπωσιν αὐτοῖν οἱ στρατιῶ- ται ἐξεργόμενοι τοῦ πύργου ; Ἐπιπελαγγμένοι θὰ ἐρωτήσωσιν ἐπειδὴ δὲν θὰ μὲ βλέπωσι παρόντα :

— «Πῶ εἶνε λοιπὸν ὁ εὐνοούμενος ὑπασι- στῆς τοῦ κόμητος τῆς Γουμάρης ;»

Ὁ κύριός μου θὰ παρατηρήσῃ συγκεχυμένως πλησίον του καὶ θὰ σιωπήσῃ, εἰῶ εἰ θεράπον- τες καὶ γελοιοποιεῖ θὰ ἐπαναλαμβάνουν σιω- πτικῶς :

— «Ὅτε εἶνε εἰρήνη ἐπιδεικνύεται... μόνον λογομαχεῖ... ἀλλὰ καὶ δὲν λογομαχεῖ.»

Ἡ Μαργαρίτα τότε ὕψανε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοὺς πλήρεις ὀκαρῶν, καὶ τοὺς προσέλωτον ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῶν τοῦ ἐρκστοῦ της, ἐκίνησε τὰ χεῖλη διὰ νὰ θηλήσῃ, ἀλλὰ λυγρῶς τῆ ἀπί- πῆε τὴν φωνήν, ἐπὶ ὁ Πέτρος διὰ φωνῆς πει- θητικῆς καὶ γλυκείας ἐξηκολούθη :

— Μὴ κλαίης, πρὸς Θεῶ Μαργαρίτα, μὴ κλαίης, εἰσὶ τὰ δάκρυά σου μὲ θλίβουν. Ἄ- πέργμαί ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω, θὰ ἐπανέλθω ἀρσὺ ἀνιψῶσω τὸ ταπεινὸν μου ὄνομα, ἀρσὺ ἀ- ποκτάσω καὶ ἐγὼ τιμὴν. Ὅταν ἡ Σεβίλλη ἀ- νακτηθῆ ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος θ' ἀπνεύμη εἰς τοὺς ἀνδρείτους νικητὰς του τιμάρια ἐπὶ τῶν ὀ- χθῶν τοῦ Γουαδαλιβίρο, καὶ τότε θὰ ἐπαέλθω ἔνα ἠνωμένοι αἰωνίως ζήσωμεν εἰς τὸν πρῶτει- σον τῶν Ἀράβων, τὴν Σεβίλλην, ὅπου ὁ οὐρα- νός εἶνε διαυγίστερος καὶ πλέον κυκνός τοῦ οὐ- ρανοῦ τῆς Καστίλλης. Θὰ ἐπανέλθω σοὶ τὸ ὄρ- κίζεμαι, πιστός εἰς τὸν μεγάλον μου ὄρακον, τὸν ὑποῖον σοὶ ἔδωκα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σοὶ ἔθετα εἰς τὸν δάκτυλόν σου τὴν ἀρραβῶνα ταύ- την σύμβολον τῆς ὑποσχίσεώς μου.

— Πέτρος, ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα διὰ φω- νῆς θετικῆς συνάμα καὶ ἀπερραιστικῆς, ὑπαγε νὰ διαφυλάξῃς τὴν τιμὴν σου...

Προφέρουσα δὲ τὰς λέξεις τούτας ἐρρίθη διὰ τελευταῖον πρὸς ἐπὶ τῶν βραχιδῶν τοῦ ἐ- κστοῦ της, καὶ ὅτε ἀπεχωρήθη, τῷ ἴτε μετὰ φωνῆς σιγῆς ἀναμμένης.

— Ὑπογε νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν σου καὶ ἐπί- τρεψὲ νὰ ἀποδῶτῃς τὴν ἰλικίαν μου...

Ὁ Πέτρος ἠπῆθη τὴν Μαργαρίταν εἰς τὸ μέτωπον, ἔλυσε τὸν ἕσπον του ὅστις ἦτο ἐσθερέ- νος εἰς τὸ ἀνέρον τοῦ δάσους καὶ ἀηθουήθη ἐν κοίπαρῳ πρὸς τὴν λειψῶρον τῶν λευκῶν.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἠεσλούθησε διὰ τῶν ὀ- φθαλμῶν τὸν Πέτρον ὅστις ἐξηρανόθη ἐν τῷ ἄμα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὅτε ὁ ἔπαυσε νὰ τὸν διακρίῃ ἐπέστρεψε βραδέως πρὸς τὸν ἀδελφούς της, εἰ ὅπειτα τὴν περιέμενον.

— Ἐτείασον τὰ ἐρωτάσιμά σου ἐνδύματα, τῆ εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἰσὶτι αὐτοῖν τὴν πρῶταν πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰ. Γουμάρη μὲ ὄλο τὸ χωρίον καὶ νὰ παραστῶμεν κατὰ τὴν ἀναχώρη- σιν τοῦ κόμητος ἀπεργόμενοι δι' Ἀνδαλουσίαν.

— Ἄρσ με δὲν χαιρῶ εἰ' ἐκείνους εἰ ὅπειτα ἀπέργονται ἔως εἰς νὰ μὴ ἐπανέλθουν, ἀπῆν- τησεν ἡ καρδία.

— Καὶ ἐν τούτοις Μαργαρίτα πρέπει νὰ ἐλ- θῆ, τῆ ἐπανέλαθε ἕτερος, καὶ νὰ ἐλθῃς γα- ρίεσσ καὶ ἐστέτι μένη, εἰς νὰ ταύσων πλέον νὰ ψυθιρίζουν ὅτι ἔχεις ἔρωτα ἐν τῷ πύργῳ...

(Ἐπειτα συνέχισα.)

ΔΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΟΞΩΝ

θεωρεῖται πλοῦσιος ὁ ἔ- χων πολλὰς θυγατέρας ! Μάλιστα, εἰσὶ ἐκεῖ οἱ σύζυγοί των ταῖς δίδωσι πρὸς τὴν ἵποιαν αἱ κόραι εἶνε ὑποχρεωμένοι ν' ἀποδῶσωσιν εἰς τοὺς γονεῖς των ὡς εὐγνωμοσύνην τῶν φροντίδων καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἣν παρ' αὐτῶν ἔλαβον. Μόνον δὲ ἄμα ἀπῆθονον οἱ γονεῖς ἐπιστέρεται ἡ προίξ εἰς τὰς θυγατέρας.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

«Στέλλα ἢ ὁ Γυιὸς τοῦ Μελωνᾶ.»

Εἰς εὐρύν κύκλον λογίων ἀνεγνώσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἢ Στέλλα συγκινητικὸν δράμα ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ κ. Διμ. Βλάχου. Ἡ πλοκὴ, καὶ ἡ γλαφυρὰ λέξις ἢ μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς μᾶς παρουσιάζει ἓνα ὡκλὸν δυνατὸν συγγραφεὺς τοῦ μέλλοντος. Εἶτε ἔργον νέων ἰδεῶν, τῆς ὁλως τελευταίας σχολῆς.

«Τὸ ἱστορικὸν σπῆτι.» Κατ' αὐτὰς ἐστίσεται ὑπὸ τοῦ θιάσου Νεαπόλεως τὸ Ἰατρικὸν σπῆτι τοῦ Βισσιου κατ' ἐπιτυχιστάτην μεταφράσιν τοῦ λογιῶν δικηγόρου κ. Κ. Γιαννακίη.

«Γιὰ ἓνα ραβαδάκι.» Εἶνε ἡ ξεκαρδιστικὴ φάρσα ἢ μεταφρασθεῖσα ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν ὑπὸ τοῦ ἠθοποιῦ Κουκουλά, ὅστις μὲ τόση χάρι ἐξέχουσε τὰ ἀτελειωτά του καλιμπόρις εἰς αὐτῆ, ὥστε τὸ κοινὸν ν' ἀπαιτήτῃ τὴν κατ' ἐπανάληψιν παράστασιν τῆς.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Ἐπειδὴ καὶ εἰς ἀμφοτέρω οὐδεὶς ἀπίστευεν ὀρθὴν λύσιν, διὰ τοῦτο ἀναγκασόμεθα νὰ προτείνωμεν αὐτὰ εἰς νέου.

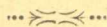
ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

— 3 —

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουσι: ὁ Ἰατρὸς τῶν συνδρομητῶν μὲ τὴν Β. Λήθη, Α. Εἰμαρμένην, Ο. Πλάτμα, Θεραπ. Φυλλίδος καὶ Χλωμὸν Τραγουδιστὴν. Ὁ Ἕλλην μὲ τὴν Μουσωτιδᾶ, Βισ. Λήθη, Πιλ. Καρδίν. Ὁ ἀπογοητ. Ἐραστής, μὲ τὸν Φρέξον Ηγλ. Καρδίν, Περ. ἀκτιῶν, Ἕλληνα, καὶ Ἐλ. Πιητήριον. Ἡ Πέλλουτα καρδία μὲ τὴν Ἑλλ. Ναυαρχίδα, Ἀλ. εἰμαρμένην, καὶ Ἑλλ. Πιητήριον.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ὁ Ἕλλην μὲ τὴν Μουσωτιδᾶ, Ηγλ. Καρδίν. Ἡ ἄτρωτος καρδία μὲ τὴν Θεο. Φυλλίδος Βισ. Λήθη. Ὁ Ἄπογ. Ἐραστής μὲ τὸν Σινγο, Α. ἀνεμώνην Ἑλλ. Ναυαρχίδα καὶ τὴν Ἀρροδίτην. Ἡ Πάλλουσα καρδία μὲ τὴν Νυμφαίν, Ἄτρωτων Καρδίν καὶ ὄρφ. Καρδίν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς τῶν ὅπως ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Χρόνος». Νέου δημοσιογραφικοῦ ὀριζήν-τας θὰ αἶε παρουσιάτῃ ἡ καθημερινὴ ἐφημερίς Χρόνος. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐπιστερινωμένη τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἔθνικόν συμφέρον, μὴ ἀνέγκουσα δὲ εἰς οὐδεμίαν φρεσίαν ἀλλ' ἀποκλειτικῶς εἰς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ λογίου αὐτῆ, διευθυντοῦ κ. Κω τῆ Χαριστοπούλου καὶ τῶν συντακτῶν κ. ἡ, ἀναμφισβητήτως θὰ κατ' ἐγχείρησιν ἀληθῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα δημοσιογραφικὸν ὄριζμβον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Κατὰ τὰς προηγουμένους ἐξετάσεις ἐν τῷ Ἀρκακίῳ ἤριστεσαν ἡ ξενθὴ κίρη τοῦ Πειραιῶς Ζηχουλοῦλα Πετρίδου. Τὴν διακριθεῖσαν συνδρομητρίαν τῆς ἢ «Φυλλίς» συγχίζει ἐγκαρδίως.

— Παρεπίδημα ἔν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ὁ διευθυντὴς τῆς «Σύρου» λόγιος νέος Π. Στεφάνου ὡς καὶ ὁ κ. Γ. Βαρίνης διευθυντὴς τοῦ «Αἰγυῖ».

— Εὐγενῶς ἀπεδέχθησαν τὴν μὲν ἐν Τρικάλαις ἀντιπροσωπεῖν τῆς «φυλλίδος» ὁ κ. Ἀλ. Ξυρὸς τὴν δὲ ἐν Φιλιατρῶν ὁ κ. Μούστρη. Πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους μας τοῦτους δύναται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῶν ἡμῶν πόλεων ν' ἀπευθίσονται διὰ πᾶν ἀρωγῶν τὸ περιδοκῶν καθῶς ὡς ν' ἀπρηθύνοντο πρὸς ἡμᾶς.

— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀττικηοῦ 61 ἤτοι εἰς φαρμακείον ἢ κ. Ρι Ἰλλος Βαχικίης διπλωματοῦχος μὲ ὁλως πρέσρατα φάρμακα, ἅτινα μὲ τὴν ἐπισταμένην ἐκτέλεσιν παντὸς παραγγελομένου εἶνε τὰ μόνον συστατικά του.

— Ὑπὸ τοῦς αἰσιωτέρους αἰῶνας τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον ἰδρύθη σύλλογος πρὸς ὑποστήρηξιν τῆς ἐθνικῆς φιλολογίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογικὴ ἔνωσις.» Γενομένων δ' ἀρχιπρεσβυτῶν ἐξελέγησαν πρόεδρος ὁ κ. Π. Ἀντωνόπουλος ἀντιπρόεδρος, ὁ κ. Π. Πιστῆλης σύμβουλοι οἱ κ. κ. Κ. Μισσηλίδης, Ε. Κεφαλάς καὶ Α. Ἀναγνωστόπουλος, γραμματεὺς ὁ κ. Μ. Οἰκονόμου καὶ ταμίης ὁ κ. Π. Μανωλίδης. Ὁ σύλλογος οὗτος συνιστάμενος ἐκ νέων δραστηρίων καὶ φιλοπροσῶπων ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ταχέως θὰ μᾶς παρουσιάτῃ ἔργα ἐφάμιλλὰ τῆς ὑψηλῆς ἰδέας ἣν ἀνέλαβε.